

Sygn. akt V Ua 48/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2020 r.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Beata Łapińska

Sędziowie: Sędzia Agnieszka Leżańska, Sędzia Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Rudecka

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2020 r. w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 1 października 2019 r. sygn. akt IV U 21/19

oddala apelację.

Sędzia Agnieszka Leżańska Sędzia Beata Łapińska Sędzia Urszula Sipińska-Sęk

Sygn. akt V Ua 48/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 listopada 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych - Oddział w T. w sprawie nr (...) odmówił wnioskodawcy M. P. prawa do zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy od dnia 5 października 2018 roku do dnia 5 listopada 2018 roku.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż po zakończeniu okresu pobierania zasiłku chorobowego w dniu 16 lipca 2018 roku wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy, a wystąpiła jedynie przerwa w jego orzekaniu. Nadto zdaniem ZUS schorzenia będące przyczyną niezdolności do pracy orzeczonej do dnia 16 lipca 2018 roku i od dnia 5 października 2018 roku są schorzeniami współistniejącymi.

Decyzją z dnia 14 grudnia 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych - Oddział w T. w sprawie nr (...) odmówił wnioskodawcy M. P. prawa do zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy od dnia 6 listopada 2018 roku do dnia 5 grudnia 2018 roku.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż po zakończeniu okresu pobierania zasiłku chorobowego w dniu 16 lipca 2018 roku wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy, a wystąpiła jedynie przerwa w jego orzekaniu. Nadto

zdaniem ZUS schorzenia będące przyczyną niezdolności do pracy orzeczonej do dnia 16 lipca 2018 roku i od dnia 5 października 2018 roku są schorzeniami współlistniejącymi.

Pismami z dnia 17 grudnia 2018 roku wnioskodawca wniósł odwołanie od powyższych decyzji podnosząc, iż po dniu 16 lipca 2018 roku odzyskał zdolność do pracy i niezdolność do pracy od dnia 5 października 2018 roku spowodowana była odmiennym schorzeniem, niż niezdolność do pracy do dnia 16 lipca 2018 roku.

W odpowiedzi na odwołania z dnia 23 stycznia 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołań, wskazując, iż zaskarżone decyzje są prawidłowe.

Decyzją z dnia 27 grudnia 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych - Oddział w T. w sprawie nr (...) odmówił wnioskodawcy M. P. prawa do zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy od dnia 6 grudnia 2018 roku do dnia 6 stycznia 2019 roku.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż po zakończeniu okresu pobierania zasiłku chorobowego w dniu 16 lipca 2018 roku wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy, a wystąpiła jedynie przerwa w jego orzekaniu. Nadto zdaniem ZUS schorzenia będące przyczyną niezdolności do pracy orzeczonej do dnia 16 lipca 2018 roku i od dnia 5 października 2018 roku są schorzeniami współlistniejącymi.

Decyzją z dnia 23 stycznia 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych - Oddział w T. w sprawie nr (...) odmówił wnioskodawcy M. P. prawa do zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy od dnia 7 stycznia 2019 roku do dnia 6 lutego 2019 roku.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż po zakończeniu okresu pobierania zasiłku chorobowego w dniu 16 lipca 2018 roku wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy, a wystąpiła jedynie przerwa w jego orzekaniu. Nadto zdaniem ZUS schorzenia będące przyczyną niezdolności do pracy orzeczonej do dnia 16 lipca 2018 roku i od dnia 5 października 2018 roku są schorzeniami współlistniejącymi.

Pismami z dnia 25 stycznia 2019 roku wnioskodawca wniósł odwołanie od powyższych decyzji podnosząc, iż po dniu 16 lipca 2018 roku odzyskał zdolność do pracy i niezdolność do pracy od dnia 5 października 2018 roku spowodowana była odmiennym schorzeniem, niż niezdolność do pracy do dnia 16 lipca 2018 roku.

W odpowiedzi na odwołania z dnia 22 lutego 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołań, wskazując, iż zaskarżone decyzje są prawidłowe

Decyzją z dnia 20 lutego 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych - Oddział w T. w sprawie nr (...) odmówił wnioskodawcy M. P. prawa do zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy od dnia 7 lutego 2019 roku do dnia 6 marca 2019 roku.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż po zakończeniu okresu pobierania zasiłku chorobowego w dniu 16 lipca 2018 roku wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy, a wystąpiła jedynie przerwa w jego orzekaniu. Nadto zdaniem ZUS schorzenia będące przyczyną niezdolności do pracy orzeczonej do dnia 16 lipca 2018 roku i od dnia 5 października 2018 roku są schorzeniami współlistniejącymi.

Pismem z dnia 11 marca 2019 roku wnioskodawca wniósł odwołanie od powyższej decyzji podnosząc, iż po dniu 16 lipca 2018 roku odzyskał zdolność do pracy i niezdolność do pracy od dnia 5 października 2018 roku spowodowana była odmiennym schorzeniem, niż niezdolność do pracy do dnia 16 lipca 2018 roku.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 10 kwietnia 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, iż zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Postanowieniami z dnia 2 kwietnia 2019 roku i z dnia 14 maja 2019 roku Sąd połączył powyższe sprawy do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Wyrokiem z dnia 1 października 2019 roku, sygn. Akt IV U 21/19 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 26 listopada 2018 r. sygn. (...) i z dnia 14 grudnia 2018 roku sygn. (...) w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy M. P. prawo do zasiłku chorobowego od dnia 5 października 2018 roku do 5 grudnia 2018 roku, zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 27 grudnia 2018 roku sygn. (...) i z dnia 23 stycznia 2019 roku sygn. (...) w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy M. P. prawo do zasiłku chorobowego od dnia 6 grudnia 2018 roku do dnia 6 lutego 2019 roku, zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 20 lutego 2019 roku sygn. (...) w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy M. P. prawo do zasiłku chorobowego od dnia 7 lutego 2019 roku do dnia 6 marca 2019 roku.

Podstawą powyższego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego.

Wnioskodawca M. P. jest zatrudniony w (...) Spółka z o.o. w P. w pełnym wymiarze czasu pracy jako Prezes Zarządu.

W dniu 16 lipca 2018 roku wnioskodawca wykorzystał 182 dniowy okres pobierania zasiłku chorobowego.

Zaświadczeniem lekarskim z dnia 16 lipca 2018 roku lekarz rodzinny wnioskodawcy stwierdził, iż odzyskał on zdolność do pracy od dnia 17 lipca 2018 roku.

Wnioskodawca od dnia 17 lipca 2018 roku przystąpił do pracy i wykonywał obowiązki Prezesa Zarządu Spółki.

M. P. m.in. akceptował raporty kasowe, sporządzał oferty sprzedaży, akceptował listy płac, nadzorował prace w firmie.

W dniu 5 października 2018 roku M. P. stał się niezdolnym do pracy.

Opinią lekarską z dnia 22 listopada 2018 roku Główny Lekarz Orzecznik Oddziału ZUS w T. stwierdził, iż wnioskodawca nie odzyskał po dniu 16 lipca 2018 roku zdolności do pracy, a schorzenia oznaczone kodami (...) i (...) w opiniowanym okresie były współistniejącymi w powodowaniu niezdolności do pracy.

Wnioskodawca w grudniu 2015 roku doznał udaru mózgu.

Przyczyną niezdolności do pracy do dnia 16 lipca 2018 roku były schorzenia oznaczone kodem (...) - następstwa chorób naczyniowych mózgu. W tym okresie wnioskodawca miał nasilone zaburzenia chodu i równowagi oraz zawroty głowy.

Od dłuższego czasu leczy się z powodu zaburzeń depresyjnych i cukrzycy.

Od dnia 5 października 2018 roku wnioskodawca stał się niezdolnym do pracy z powodu nasilenia zaburzeń depresyjnych - (...)

Z przyczyn neurologicznych wnioskodawca po dniu 16 lipca 2018 roku odzyskał zdolność do pracy.

Schorzenia powodujące niezdolność do pracy do dnia 16 lipca 2018 roku nie były tożsame ze schorzeniami powodującymi niezdolność do pracy od dnia 5 października 2018 roku.

Dokonując ustaleń w niniejszej sprawie należy za bezsporne uznać dowody w postaci dokumentów zawartych w aktach niniejszej sprawy oraz w załączonych aktach organu rentowego.

Do istotnych dowodów dla rozstrzygnięcia w sprawie należą także zeznania wnioskodawcy oraz opinia biegłego lekarza neurologa A. P. (1).

W niniejszej sprawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych zarzucił wnioskodawcy, iż po dniu 16 lipca 2018 roku nie odzyskał zdolności do pracy oraz, że schorzenia powodujące niezdolność do pracy do dnia 16 lipca 2018 roku i od dnia 5 października 2018 roku były współistniejące.

Dokonując oceny powyższych zarzutów ZUS należy wskazać, iż bezsporne jest, że po dniu 16 lipca 2018 roku M. P. powrócił do wykonywania obowiązków Prezesa Zarządu Spółki z o.o. H.. Czynności te podjął po uzyskaniu od lekarza leczącego go zaświadczenia o odzyskaniu zdolności do pracy.

W celu weryfikacji twierdzeń stron o odzyskaniu lub nie odzyskaniu zdolności do pracy został dopuszczony dowód z opinii biegłej A. P..

Biegła w swojej opinii w sposób jasny, zupełny i logiczny wskazała, iż schorzenia będące podstawą do wystawienia zaświadczeń lekarskich o niezdolności do pracy do dnia 16 lipca 2018 roku i od dnia 5 października 2018 roku nie były tożsame oraz, iż po dniu 16 lipca 2018 roku wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy.

Wnioskodawca zgodził się z wnioskami biegłej. ZUS zgłosił zastrzeżenia skutkujące wydaniem przez biegłą opinii uzupełniającej.

Biegła w sposób szczegółowy odpowiedziała na zarzuty ZUS. A. P. podkreśliła, iż fakt, iż po dniu 16 lipca 2018 roku występowały nadal u wnioskodawcy zaburzenia chodu i równowagi nie skutkuje automatycznie niezdolnością do pracy. Należy tak jak wskazała biegła odróżnić stan dysfunkcji organizmu od stanu niezdolności do pracy. To nasilenie dolegliwości skutkujące niemożnością wykonywania pracy powoduje stan niezdolności do pracy. Jak wskazała biegła takiego nasilenia nie było. Potwierdzeniem stanowiska biegłej jest zapis w dokumentacji medycznej wnioskodawcy, na który powołał się ZUS. Lekarz rodzinny wnioskodawcy który podczas wizyty w dniu 16 lipca 2018 roku wpisał do dokumentacji medycznej zaburzenia chodu i równowagi nie stwierdził dalszej niezdolności do pracy wnioskodawcy, a wręcz przeciwnie wystawił zaświadczenie o zdolności do pracy M. P..

W ocenie Sądu wnioski biegłej są jasne, zupełne i logiczne, a argumentacja mająca uzasadnić przyjęte przez biegłą wnioski jest szczegółowa i wyczerpująca.

Dlatego też należało uznać dalsze zarzuty ZUS za próbę polemiki z niekorzystnymi ustaleniami biegłej, opartą jedynie na negacji niekorzystnych dla strony ustaleń biegłej.

Wobec uznania opinii za jasną, zupełną i wyczerpującą zbędne było dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego, a tym samym wniosek ZUS w tym zakresie podlegał oddaleniu.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uwzględnił odwołanie wnioskodawcy.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 i art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby (tekst jedn. z dnia 22 kwietnia 2010 roku Dz. U. nr 77, poz.512) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, przysługuje zasiłek chorobowy przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni - art. 9 ust 1 i 2 ww. ustawy.

Zdaniem ZUS w przypadku wnioskodawcy brak jest prawa do zasiłku chorobowego bowiem po dniu 16 lipca 2018 roku wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy i brak jest przerwy w okresach niezdolności do pracy, zaistniała jedynie przerwa w okresach wydawania zaświadczeń lekarskich o niezdolności do pracy. Powyższe skutkuje zaliczeniem okresu niezdolności do pracy po dniu 5 października 2018 roku do jednego okresu niezdolności do pracy z okresem do dnia 16 lipca 2018 roku i wyczerpaniem prawa do świadczeń w postaci zasiłku chorobowego.

Stanowisko to zostało zweryfikowane w trakcie niniejszego postępowania.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności opinii biegłej - lekarza neurologa A. wynikało, iż po dniu 16 lipca 2018 roku wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy, podjął czynności zawodowe i dopiero ujawnienie się po dniu 5 października 2018 roku dalszych dolegliwości związanych istniejącymi schorzeniami wnioskodawcy skutkowało ponownym powstaniem niezdolności do pracy.

Biorąc pod uwagę, iż przyczyną niezdolności do pracy do dnia 16 lipca 2018 roku i od dnia 5 października 2018 roku były odmienne schorzenia wnioskodawcy przysługiwało prawo do zasiłku chorobowego wobec otworzenia się nowego okresu zasiłkowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd I Instancji przyznał wnioskodawcy M. P. prawo do zasiłku chorobowego za okresy od dnia 5 października 2018 roku do dnia 6 marca 2019 roku i zmienił, tym samym zaskarżone decyzje.

Apelację od powyższego wyroku złożył organ rentowy zaskarżając wyrok w całości, zarzucając :

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

* naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa przez przyznanie wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 5 października 2018r. do 6 marca 2019r.- podczas gdy ubezpieczony nie ma prawa do tego zasiłku.

* naruszenie prawa procesowego art. 217§3 w związku z art. 227 kpc poprzez nieuwzględnienie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurologa - podczas gdy wydana przez biegłego neurologa uzupełniająca dotyczy innego ubezpieczonego (kobiety z innymi jednostkami chorobowymi) skutkiem czego wnioski tej opinii nie wynikają z przeprowadzonej i opisanej analizy, a fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie nie zostały wyjaśnione i zgodnie z sugestią biegłej wątpliwości winien rozstrzygnąć inny biegły neurolog.

* naruszenie prawa procesowego art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej (bo dowolnej) oceny dowodów, które doprowadziły Sąd do błędnych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, że wnioskodawca po dniu 16 lipca 2018r. odzyskał zdolność do pracy, a przyczyną niezdolności do pracy od 5 października 2018r. była inna choroba - co doprowadziło do błędnego wniosku, że otworzył się nowy okres zasiłkowy, podczas gdy zgromadzone w sprawie dowody przeczą takiemu ustaleniu, gdyż z dniem 16 lipca 2018r. wnioskodawca wykorzystał pełny okres zasiłkowy 182 dni i nie odzyskał zdolności do pracy (wystąpiły jedynie przerwy w jej orzekaniu).

Wskazując powyższe organ rentowy wniósł o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołań, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

b) przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego neurologa celem właściwego ustalenia okresu przyczyn i stopnia naruszenia sprawności organizmu powodującej u wnioskodawcy okresową niezdolność do pracy.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawca M. P. wniósł o jej oddalenie apelacji w całości.

Sąd Okręgowy ustalił nadto , iż M. P. po dniu 16 lipca 2018 r. odzyskał zdolność do pracy. Poza zastosowaniu terapii farmakologicznej lekami poprawiającymi krążenie mózgowe typu N., M., P. wystąpiła u niego poprawa stanu zdrowia w zakresie redukcji zaburzeń równowagi i chodu .

Badany po tej dacie był zdolny do wykonywania pracy biurowej w czasie której dyskretne zaburzenia równowagi i utrwalony niedowład kończyn prawych nie były przeszkodą uniemożliwiającą jej wykonywanie.

(dowód: opinia biegłej neurolog A. P. – k. 119 akt sprawy)

Niezdolność do pracy wnioskodawcy po 5 października 2018 r. była spowodowana zaburzeniami depresyjnymi . Przyczyny depresji mogą być różne , organiczne i endogenne , ale nie wszystkim udarom towarzyszy depresja.

(dowód: opinia uzupełniająca biegłej – k. 132 akt sprawy)

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja organu rentowego okazała się bezzasadna, albowiem uzupełniające postępowanie dowodowe przeprowadzone przed Sądem Okręgowym potwierdziło prawidłowość wyroku Sądu Rejonowego.

Organ rentowy w apelacji zarzuca zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisu prawa materialnego ,tj. art. 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (obecnie t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1368 ze zm., dalej jako ustawa zasiłkowa), przez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że okres niezdolności do pracy ubezpieczonego przypadający od 5 października 2018 r. do 6 marca 2019 r. spowodowany był inną chorobą, niż ta , na którą cierpiał powód do 16 lipca 2018 r. , kiedy to wyczerpał pełen okres zasiłkowy.

Warto w tym miejscu podkreślić, iż w art. 9 ust. 1 powołanej wyżej ustawy mowa jest o nieprzerwanej niezdolności do pracy, bez rozróżnienia na niezdolność spowodowaną tą samą czy inną chorobą. Wynika zatem z tego, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby. Dopiero wówczas, gdy między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy występują przerwy, w których ubezpieczony był zdolny do pracy, wliczanie poprzedniego okresu tej niezdolności zależy od rodzaju choroby. Nowy okres zasiłkowy otwiera kolejna niezdolność do pracy powstała po minimum jednodniowej przerwie od poprzedniej i spowodowana inną chorobą niż uprzednio.

Spór w przedmiotowej sprawie sprowadzał się zatem do rozstrzygnięcia , czy ubezpieczony po 16 lipca 2018 r. odzyskał zdolność do pracy z przyczyn neurologicznych czy też był on nadal z tego powodu niezdolny do pracy.

Wszak organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie akcentował właśnie , iż niezdolność z przyczyn psychiatrycznych datowana od 5 października 2018 r. nie doprowadziła do otwarcia nowego okresu zasiłkowego , gdyż skarżący nie odzyskał zdolności do pracy z przyczyn neurologicznych.

Kluczową zatem opinią stała się dla Sądu opinia neurologa. Dopuszczony przed Sądem Rejonowym dowód z opinii biegłej neurolog A. P. nie potwierdził stanowiska organu rentowego . Biegła ta bowiem uznała, iż po dniu 16 lipca 2018 r. M. P. odzyskał zdolność do pracy z przyczyn neurologicznych . Biegła ta zwróciła uwagę, iż skarżący do tego dnia cierpiał na schorzenia w postaci zaburzeń chodu, równowagi i zawroty głowy (nr. Statystyczny 169) , a od 5 października 2018 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim z powodu zaburzeń depresyjnych(nr statystyczny (...)). Biegła ta podkreśliła, iż schorzenia te nie są w żadnym razie tożsame. W opinii uzupełniającej wydanej przed Sądem I instancji w odpowiedzi na zarzuty organu rentowego biegła ta zaznaczyła , iż stan zaawansowania schorzenia neurologicznego po 16 lipca 2018 r. nie był na tyle istotny, aby czynił wnioskodawcę za nadal niezdolnego do pracy.

Z uwagi na zawarte w apelacji zarzuty organu rentowego do powyższej opinii i zawarty w apelacji wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego neurologa Sąd Okręgowy jako również instancja merytoryczna uwzględnił go i zlecił innej biegłej - A. P. , aby na podstawie dokumentacji medycznej , a nie takich okoliczności jak fakt podjęcia pracy przez wnioskodawcę czy też korzystanie przez niego z urlopu wypoczynkowego wypowiedziała się czy M. P. po 16 lipca 2018 r. odzyskał zdolność do pracy z przyczyn neurologicznych , tj. z powodu zaburzeń chodu i równowagi.

Wnioski końcowe wynikające z tej opinii są tożsame z wnioskami płynącymi z pierwszej opinii. Biegła ta zaznaczyła, iż po zastosowaniu terapii farmakologicznej lekami poprawiającymi krążenie mózgowe typu N., M., P. wystąpiła u wnioskodawcy poprawa stanu zdrowia w zakresie redukcji tych zaburzeń . Badany po tej dacie był zdolny do

wykonywania pracy w czasie której dyskretne zaburzenia równowagi nie stanowiły przeszkody uniemożliwiającej wykonywanie pracy. Trudno w tym miejscu zgodzić się z argumentacją organu rentowego, iż te dyskretne zaburzenia przeczą odzyskaniu przez wnioskodawcę zdolności do pracy. Sąd jej nie podziela, bo przecież często człowiek cierpi na schorzenia przewlekłe, których stan zaawansowania nie czyni go wcale niezdolnym do pracy .

W kontekście powyższych rozważań Sąd Okręgowy uznał za bezzasadny zarzut naruszenia przepisu art. 9 powołanej wyżej ustawy jak też przepisu art. 233 kpc . Ocena dowodów Sądu Rejonowego nie narusza bowiem reguł ani logiki ani doświadczenia życiowego i nie ma cech dowolności. Opinia biegłej P. w pełni koresponduje z opinią biegłej P.. Obie opinie są w ocenie Sądu Okręgowego fachowe, wnikliwe i w pełni przekonują Sąd, iż wnioskodawca po 16 lipca 2018 r. odzyskał zdolność do pracy z przyczyn neurologicznych. Okoliczność ta sprawia, że wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychiatry jest bezprzedmiotowy. Bez znaczenia bowiem jest w tej sytuacji geneza zaburzeń depresyjnych , gdyż problemy psychiatryczne zostały rozpoznane u wnioskodawcy 5 października 2018 r. , a zatem po upływie 60 dni od ustania poprzedniej niezdolności.

Reasumując skoro postępowanie dowodowe przed Sądem Rejonowym oraz to uzupełnione przed Sądem Okręgowym nie potwierdziło stanowiska organu rentowego, iż po dniu 16 lipca 2018 r. skarżący nie odzyskał zdolności do pracy należało uznać zawarty w apelacji zarzut naruszenia przepisu art. 233 kpc za chybiony i stanowiący li tylko gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał, iż wyrok Sądu I instancji odpowiada prawu, a apelacja jako bezzasadna musi zostać oddalona.

Dlatego też na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w sentencji.